

Capelletes devocionals als carrers de Les Coves

Angelita Escoí Nos

Com ja hauran pogut llegir a la fitxa de Sant Antoni Abat que, pels anys 50 del segle passat hi havia el costum popular de resar el rosari a Sant Roc, abans de que s'iniciaren les festes d'agost.

Per complementar aquella rememblança, ara coneixeran com va començar tot.

L'any 1936 va ser destruït l'antic plafó ceràmic que lluia sota del porxo. Després romandria descurat uns anys. Un covarxi resident a Castelló, Lluís d'Ibañez, va costejar la seua restauració. El pintor Quiquet de Sorolla, home molt popular, imaginatiu i poeta, va preparar la reanudació de l'antic costum de resar una novena de rosaris a les capelletes de carrer, en aquest cas a Sant Roc de sota del porxo.

El tio Quiquet va reclamar a la tia Cinta la resadora per dirigir les pregàries. Ell va escriure unes poesies que donaren fe del cas i va cercar a dues dones populars: Rosita la Rulla i Isabel del Manyano per a que les memoritzaren i recitaren amb gràcia la darrera nit.

Així va ser, la tia Isabel recorda que va estar tot el dia birbant cebes i memoritzant la poesia que treia de tant en tant de la butxaca del davantal. Va aplegar tard a casa, on encara va fer el sopar per a la família, per aquest motiu va arribar tard al rosari i va preocupar a la tia Rosita que pensava que no acudiria.

Després dels precs al Sant va començar la recitació de les poesies que feien referència a l'acte, el tio Quiquet va començar dient entre altres coses:

Ben contents podem estar
de tindre a Sant Roc ací
gràcies a Lluís d'Ibañez
per ser un bon covarxi.

Tot seguit la tia Isabel va començar així:

Lo rosari de Sant Roc
s'ha acabat en molta fe
i tranquil·litat.

No ha sigut com el que deien
més de quatre
que ací anirà tot arreu,

arreu com diuen al batre.

Diuen que per Itàlia
ell anava pels hospitals
i sense gens de reparo
curava tots els mals.

Ai! Què diferent a nosaltres,
que de vore rebentar un floronco
a tots ens agafen ànsies.

Los covarxins som de la bulla
però som molt bona gent
sabem fer molt bé les coses
amb ordre i coneixement.

I tindre gràcia en fer les coses
vos penseu que no és res?

Sense fer competència
ací hem fet acudir més gent
que va acudir al Congrés.

Les cadires del poble
ja estan totes ocupades
com l'any que vé no cabran
ho direm a les Fanecades.

Ara parlarà la meua companya
que també és de la bulla
i com vostés podran comprendre
és Rosita la Rulla.

Com a final la tia Rosita recità el següent:

Vaig a fer una petició
al nostre pare Sant Roc,
per a que tots em sentesquen
ficaré la cadira més a prop.

Sant Roc éssent que enguany
no ha sigut afectuós
fes que l'any 52

sigués més abundós,
que se pague la ceba
així el poble estarà agraït
i de la collita de les cebes
podrem alçar un poc el cap.

Si no ens ho concedeixes,
no quedarem satisfets,
ni haurà rotllo per al gos
ni vi a la carabasseta.

Tots els que vulguen vindre a beure

El porxo del carrer Sant Roc que aixopluga el plafó ceràmic.

allà a la Font de Company,
que és més bona que el xampany.
Però abans pegarem un crit
molt fervorós:
Visca el poble de les Coves
i visca Sant Roc i el gos!

Cada intervenció va ser corejada per uns forts aplaudiments dels assistents, després es van retirar a descansar.

BIOGRAFIA DE SANT ROC

Va nàixer a la ciutat francesa de Montpellier, es creu que va viure des de 1295 a 1327. Al voltant de la seua vida s'han ordit nombroses llegendes. Sembla que va fer moltes pelegrinacions, en especial a Roma, pel camí es dedicava a curar els malalts de la pesta. A partir del segle XV es va estendre el seu culte per tota Europa. És advocat contra la pesta i les malalties contagioses. L'Església celebra la festa el 16 d'agost, dia que també dedica el poble de Les Coves per a venerar-lo com al seu patró, junt amb la Verge de l'Assumpció, amb missa solemne, processó, ofrena de flors al porxo de Sant Roc, cant dels tradicionals gojos i passeja-